

Gizemli Pencere

Yavuz DEMİRKIRAN

Gizemli Pencere

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie, kasabanın kenarındaki Büyükanne'nin kulübesini ziyaret etmeyi çok severdi. Yağmurlu bir öğleden sonra, üst kattaki koridorda bir kitaplığın arkasına gizlenmiş küçük bir pencere buldu. Yuvarlak ve tozlu, piring çerçevesi dokununca sıcacıktı. Sophie camdan baktığında nefesi kesildi. Bahçe yerine, sarı çiçeklerle dolu güneşli bir çayır gördü. "Büyükanne!" diye seslendi. "Senin penceren yanlış dışarıyı gösteriyor!"

Büyükanne ay fincanı elinde merdivenleri ıktı ve tozlu yuvarlak pencereye gülümsedi. "O pencere her zaman biraz özeldir," dedi, mavi gözleri gözlüklerinin arkasında pırıldayarak. "Her sabah yeni bir şey gösterir. Kimse nedenini bilmiyor." Sophie burnunu cama dayayıp ayırın üzerinde süzölen kelebekleri izledi. Büyükanne'nin tombul küçük seresi Pip pencere kenarına kondu ve ieklere doğru yüksek sesle cıvıladı.

Ertesi sabah Sophie kahvaltıdan önce yukarı koştu. Pencere tamamen farklı bir şey gösteriyordu! Şimdi uzun ağaçların ve kıvrılarak akan gümüş bir derenin olduğu yeşil bir ormandı. Pip'e benzeyen küçük bir kuş suda sıçırıyordu. "Değişti!" diye bağırdı Sophie. Pip omzuna kondu ve sanki "elbette değişti" der gibi cıvıladı. Sophie cebinden küçük bir spiralli defter ve kurşun kalem çıkardı. "Gördüğüm her şeyi yazacağım," dedi.

Üçüncü gün pencere, bacasından duman tüten küçük bir kulübenin olduğu karlı bir tepe gösterdi. Sophie defterine beyaz kar yığınlarını ve gri gökyüzünü çizdi. Şöyle yazdı: soğuk, beyaz, sessiz. Pip kahverengi-beyaz tüylerini kabarttı ve yağan kar tanelerine doğru cıvıladı. "Dün yeşil ve sıcaktı," dedi Sophie, kalemını hafifçe vurarak. "Bugün beyaz ve soğuk. Bu gerçekten çok tuhaf bir pencere."

Günler geçtikçe Sophie notlarını tutmaya devam etti. Rüzgârda savrulan altın yaprakları, sonra kıvrılmış bir ağaçtaki pembe çiçekleri, sonra arılarla vızıldayan sıcak sarı bir tarlayı çizdi. Her sabah defterine renkleri ve havayı ekledi. Pip sayfaların üzerine tünedi ve çizimlerine başını yan yatırarak baktı. "Rastgele görünüyor," dedi Sophie Büyükanne'ye. "Sıcak, soğuk, yeşil, beyaz, hepsi birbirine karışmış!" Büyükanne gülümsedi ve çayını karıştırdı.

"Belki de notlarına hep birlikte bakmalısın," diye önerdi Büyükanne nazıkçe. Bunun üzerine Sophie çizimlerini mutfak masasına yaydı. Onları sıraya dizdi: karlı tepe, pembe çiçekler, sıcak tarla, altın yapraklar, sonra yine kar. Uzun uzun baktı. Ela gözleri kocaman açıldı. "Büyükanne!" diye bağırdı. "Hiç de rastgele değil! Bu bir düzen! Bak, mevsimler dönüp duruyor!"

Sophie çizimleri dikkatle saydı. Kar, çiçekler, sıcak güneş, düşen yapraklar, sonra yine kar. Dört çeşit gün, aynı sırayla, tekrar tekrar. "Pencere dört mevsimi gösteriyor!" dedi. Pip masaya kondu ve karlı resme doğru cıvıladı. "Ama buradaki mevsimler bu kadar hızlı değişmez," dedi Sophie kaşlarını çatarak. "Öyleyse burası neresi?" Kalemmini çiğnedi ve derin derin düşündü.

O gece Sophie pencerenin rüyasını gördü. Rüyasında cam parıldadı ve onu ileri çekti. Etrafı dağlarla çevrili geniş, yeşil bir vadi gördü ve mevsimler vadinin üzerinde dalgalar gibi yuvarlanıyordu. Bahar çiçekleri açtı, yaz güneşi parladı, sonbahar yaprakları savruldu ve kış karı yumuşacık, sessizce yağdı. Sophie uyandığında pencerenin neyi gösterdiğini tam olarak biliyordu. "Bu bir vadi," diye fısıldadı. "Uzaklarda büyülü bir vadi."

Ertesi sabah pencere yine baharı gösterdi ve Sophie her zamankinden daha dikkatli baktı. Manzaranın köşesinde, çiçek açmış bir ağacın yanında küçük, ince birini fark etti. Figürün uzun yosun yeşili saçları ve dokuma yapraklardan bir cübbesi vardı. Başında hafifçe parlayan minik çiçeklerden bir taç vardı. "Büyükanne, pencerede bir insan var!" diye fısıldadı Sophie. "Bir vadi bekçisi," dedi Büyükanne. "Ben de onu gördüm."

Sophie defterinde yeni bir sayfa açtı ve vadi bekçisini çizdi. Sivri kulaklar, kehribar gözler ve ateş böcekleri gibi parlayan küçük çiller. Pip cıvıladı ve küçük turuncu ayaklarını pencere kenarına vurdu. "Vadiyle onlar ilgileniyor," dedi Sophie. "Mevsimleri onlar döndürüyor." Şöyle yazdı: taçtaki çiçekler renk değiştiriyor. Bahar tacı pembe; yaz, sarı. Her sabah kontrol etti ve her sabah notları uzadı, çizimleri parlaklaştı.

Sonra bir sabah bir şeyler ters gitti. Pencere sıcak bir yaz tarlası gösteriyordu ama bekçinin tacındaki çiçekler solmuş, boyunlarını bükmüştü. Bekçi endişeli görünüyor, uzun kollarını gökyüzüne doğru sallıyordu. "Mevsimler takılıp kaldı!" diye bağırdı Sophie. "Yaz devam etmiyor!" Pip endişeyle cama doğru çırpındı. Sophie defterini pencereye dayadı. "Seni her gün izledim," diye seslendi yumuşakça. "Düzenin çok güzel. Lütfen durma!"

Harika bir şey oldu. Vadi bekçisi pencereye doğru döndü ve Sophie'nin defterinin cama dayalı olduğunu gördü. Gülümsedi ve bir elini kaldırdı. Tacındaki solmuş çiçekler önce pembe, sonra sarı, sonra turuncu, sonra beyaz parladı; renkler küçük bir çark gibi dönüyordu. Bekçi yavaşça başını salladı, sanki teşekkür ediyordu. Sonra pencere parıldadı ve mevsim yeniden dönmeye başladı. Sophie ellerini çırpı ve güldü.

Ertesi sabah pencere, altın sikkeler gibi süzülen sonbahar yaprakları gösterdi. Bekçi vadide duruyordu ve tacı sıcak turuncu renkte parlıyordu. Doğrudan Sophie'ye el salladı. Sophie bütün koluyla karşılık verdi. Pip zıpladı, cıvıladı ve küçük kahverengi kanatlarını çıırttı. "Görüyor musun?" dedi Sophie ona. "Dikkatle izlemek önemli. Her şeyi yazmasaydım, düzeni asla bulamaz ve yardım edemezdim!"

Sophie defterini bütün hikâyeyle doldurdu. Dört mevsimi bir daire içinde, ortasında vadi bekçisiyle çizdi. Büyükanne o akşam ateşin yanında okudu. "Gizemi sabırla ve bir kurşun kalemle çözdün," dedi Büyükanne gururla. "Pencere iyi seçmiş." Sophie ona sarıldı ve Pip aralarına kıvrıldı. "İzlemeye devam edeceğim," diye söz verdi Sophie. "İyi bir gözlemci asla gerçekten durmaz."

Sophie hâlâ her sabah yuvarlak pencereyi ziyaret ediyor. Bazen bahar çiçeklerini gösteriyor; bazen sessiz karı. Her seferinde yeni küçük ayrıntılar fark edip yazıyor ve çiziyor. Bir keresinde bekçinin minik bir ağaç diktiğini gördü; başka bir sefer yağmurda dans ediyorlardı. "Düzenler her yerde," diyor Sophie Pip'e, "yeterince dikkatli bakarsan." Pip onaylayarak cıvıldıyor ve omzuna yerleşiyor.

Pencere hâlâ büyümlü vadiyi gösteriyor ve Sophie hâlâ defterini onun yanında tutuyor. Dünyanın, fark etmek için sabırlı birini bekleyen gizli düzenlerle dolu olduğunu öğrendi. Vadi bekçisi uzaktan el sallıyor ve mevsimler dönmeye devam ediyor; pembeden sarıya, turuncuya, beyaza. Ve her sabah, elinde kurşun kalemikle meraklı bir kız ve tombul küçük bir serçe camın yanında oturuyor, dikkatle izliyor, her şeyi yazıyor.